

Trenger man menigheten? NEI!

Menighet

Jeg for min del heller mot svaret **nei til menighet**. Nei, jeg trenger ikke menigheten eller forsamlingen for enhver pris. Når dette å tilhøre en lokal menighet blir mer belastende og ødeleggende enn til glede og styrke for meg som person og min tro er det på høy tid å forlate menigheten.

Med menighet eller forsamling tenker jeg her på **den lokale enheten**. En menighet kan defineres som et avgrenset samfunn/gruppe av trosfeller eller troende mennesker, som altså søker sammen i et fellesskap.

Menigheten skal som utgangspunkt fungere som en **kraftstasjon eller ladestasjon** med påfyll av krefter til vår tro. Likevel kan man oppleve at menigheten i stedet blir et sted som tapper den enkelte for krefter og energi og er nedbrytende for enkelte medlemmer. Å være del av et slikt usunt menighetsliv ønsker jeg ikke å være.

I utgangspunktet er menigheten en fin ting der troende kan finne sammen og bli styrket i sin tro. Man kan få inspirasjon og motivasjon til å stå på med evangelisering og å leve som en tydelig kristen. Innledningsvis kan jeg støtte ideen og behovet for lokalmenigheter. Kjempesint og flott når den lokale menigheten fungerer! Imidlertid oppstår det av og til **usunne tendenser i menighetene som kan være ødeleggende for den enkelte personlig og trosmessig**.

Hva er vitsen eller poenget med å ha menigheter i det hele tatt? Jeg har tidligere skrevet følgende i artikkelen “Hva er målet til menigheten?”:

- Hovedfokus til alle kristne menigheter og forsamlingshus bør være å få formidlet Guds og Bibelens ord til flest mulig samt legge til rette for at folk blir “frelst” (komme til tro på den treenige Gud og Bibelens ord).

Fra artikkelen “De ‘fracfalne’ og ‘brente’ kristne” henter jeg følgende tre avsnitt relevant for dette som har med menighet å gjøre:

- Jeg må også si meg **STERKT UENIG** med det Sten Sørensen og Jan Inge Jenssen hevder i Dagen (nå bak betalingsmur). De skriver blant annet følgende: “**At kirken er Kristi kropp betyr videre at deltakelse i kirken ikke er valgfritt. Når vi blir Guds barn er det en selvfølge at vi blir en aktiv del av Kristi kropp. Det er en selvmotsigelse å si ja til Jesus og nei til kirken. Hode og kropp hører sammen og som Guds barn er det helt nødvendig å koples til kroppen Hans på jorda.**” For min del vil jeg heller stå på utsiden av menighetslivet og beholde troen, enn å være del av usunne menigheter som både ødelegger troen og meg som person. Ja til Jesus, nei til den organiserte kirken og menigheten sier nå jeg!
- Mantraet om at **alle trenger et fellesskap eller menighet gjentas av evangelist Viggo Klausen**. I teorien er jeg enig at en forsamling kan være OK som en kraftstasjon (trosstyrkende) for kristenlivet. Imidlertid hender det innimellom at menighetene ikke fungerer som de skal. Noen ganger er det beste å stå på utsiden av menighetslivet for å ikke miste seg selv, styre klar av usunn forkynnelse og for å unngå å bli herset med. Ikke alle bor heller slik til at det “bare” er å oppsøke en annen menighet (bygder og små byer har ofte ikke noe stort utvalg).
- Ikke alle “brente barn” / “brente kristne” blir nødvendigvis fracfalne. En del beholder troen, men uten å være menighetsaktive. De som beholder troen blir gjerne “passive” kristne med sitt medlemskap i “sofamenigheten”/“sofakirken”. For enkelte kan dette å være kristen uten å være aktiv i menighetssammenheng være den beste måten å beholde troen på. Menigheter kan i enkelte tilfeller bli mer nedbrytende enn tros-styrkende hvis de usunne kreftene har fått overtaket i forsamlingen.

Temaet har også blitt touchet i en tidligere artikkel i gamlebloggen, nå tilgjengelig i form av en PDF-fil i artikkelen “Ja, jeg er en kritisk kristen!”. Innledningsvis skriver jeg der følgende:

- **Hvordan overleve som kristen i usunne menigheter?: Hvordan ta vare på en sunn kristentro i et fellesskap som tapper en for krefter og energi?** I menigheten får jeg ikke utfolde meg som et helt menneske. I stedet holder jeg på å kveles i menighetens liv og aktiviteter. Hva med det psykososiale miljø og dette å se den enkelte og vedkommende sin verdi som menneske? Hva kan vi gjøre for å få flere med oss i menighetslivet samt beholde dem som allerede går der? Kanskje er det på tide å tenke mer på den enkeltes ve og vel enn å drukne oss selv i aktiviteter og møter?

Dette ble publisert i min gamle blogg og har nå blitt liggende som en PDF-fil i den nye. Imidlertid velger i i sin helhet å gjengi hele det opprinnelige innlegget i boksen nedenfor, slik at det blir et innlegg i innlegget mitt:

Hvordan overleve som kristen i usunne menigheter?

Hvordan ta vare på en sunn kristentro i et fellesskap som tapper en for krefter og energi? Der du er en giver av egne krefter og arbeidsinnsats, og ingen likevel ser deg som en hel person?

Hvordan unngår man å gå tom når en ikke blir satt pris på som et eget individ, men som medlem av en gruppe eller innsatsen? Når du selv er flink til å se andre og til å lytte, men ingen ser deg. Hvor lenge kan en make å gi, gi og gi når ingen gir noe tilbake og investerer i deg?

Hvilke visjoner og mål er det i menigheten når en ikke er opptatt av personer som blir holdt utenfor? Hvor er fokus?

Grunnene til å ramle utenfor eller føle seg ensomme i menigheten er mange. Grupper som kan ramle utenfor er f. eks. single, gifte som ikke har barn, barnløshet, handikappede, aleneforeldre, personer med avvikende Bibelsyn og personer litt nede på den sosiale rangstigen. Hvor er troen på Jesus i menigheter som kun dyrker den smale og vellykkede gruppa med personer som “passer inn”?

Hvem går til den som blir sittende alene på møtet eller under kirkekaffen? Hvem oppsøker den som slutter å gå i kirka? Hvem prater med og ikke om de som har en annen mening? Hvem eller hva bestemmer hva som skal til for å passe inn? Er det pengene, klærne, parfymelukt, såpe, arbeidsinnsats, Bibelsyn, jobben, vennekretsen eller familieforhold?

Hvem er oppriktig interessert i å bli kjent med meg, hele meg? Hvorfor er det ikke lov til å stille spørsmålstegn med hvordan ting blir gjort, satsningsområder, planer, mål, Bibelsyn, tro og tvil? Hva er det egentlig som binder oss sammen som kristne?

Hva skal jeg ha menigheten til, hvorfor skal jeg ha en menighet, når jeg føler at jeg blir “tråkket ned i gjørma” og tappet for all energi? Jeg trodde menighetene skulle løfte opp og gi energi tilbake. Jeg trodde det skulle være et fellesskap der en kunne lovprise, hente fram gleden i å se hverandre, bry oss om og løfte opp og fram.

Hvem har spurt meg i løpet av de siste årene hvordan jeg har det, både privat og som kristen? Hvem har invitert meg hjem på besøk? Hvem har brydd seg om mine meninger, tanker, kunnskaper og ideer? Hvem har spurt meg om jeg føler meg hjemme i menigheten?

Jeg er veldig takknemlig for venner og familie som jeg har utenfor menigheten. Uten disse hadde jeg aldri klart å være en som rekker ut armene for andre. Uten hjelpen utenfra hadde nok mitt hjerte blitt steinhardt, og mine smil hadde stivnet.

I menigheten får jeg ikke utfolde meg som et helt menneske. Jeg føler at jeg holder på å kveles i menighetens liv, men fortsatt er det en liten flamme av tro igjen og et lite håp om at noen kan våkne opp og se uretten og den enkeltes verdi som menneske.

Dette innlegget har blitt skrevet for å bidra til å skape debatt og ettertanke rundt temaet psykososialt miljø. Alle som går i menighetssammenheng, kan bidra til å forbedre miljøet. Det handler om å se den enkelte og vedkommende sin verdi som menneske. Sannsynligvis er teamet like aktuelt innenfor landets frimenigheter som i kirka og på bedehuset.

Debatter og samtaler med både enkeltpersoner, på nettet og i andre media tyder på at det er relativt mange i dette land som ikke finner sin plass i menigheten. Dette bør bekymre oss kristne. Hva kan vi gjøre for å få flere med oss i menighetslivet samt beholde dem som allerede går der? Kanskje er det på tide å tenke mer på den enkeltes ve og vel enn å drukne oss selv i aktiviteter og møter?

Innlegget i boksen ovenfor er faktisk ikke skrevet av meg! Det var min kone som skrev teksten tilbake i november 2009. Like aktuelt tema nå som da!

Et bra innlegg fra Vårt Land, beklageligvis bak betalingsmur:

- Vårt Land verdidebatt / meninger (Per Søetorp): Litt mer Sha-la-la!

Gjengir to sitater fra innlegget:

- “Heretter vil jeg kutte forbindelsen til alle energytver, party-poopere og åndelige blodigler som suger ut av meg den enkle, helsebringende hverdagsleden. Jeg må rett og slett ha en litt høyere dose sha-la-la i livet mitt.”
- “Det gladkristne propagandaapparatet har lenge oversolgt illusjonen om hvor overvettets happy man blir på alle områder av å la seg frelse og la troen overstyre alt annet i livet.”

Forsamlingen, menigheten, fellesskapet og det kristne miljøet kan innimellom virke mot sin tiltenkte hensikt. I utgangspunktet kan et fellesskap som en menighet virke utviklende og styrkende for troen – være et kraftverk hvor energi til å stå på for den gode saken hentes. Dette forutsetter at menigheten fungerer som den skal, noe som slettes ikke alltid er tilfellet. En del menigheter havner mer eller mindre i grøfta, de sporer av fra det sunne.

Hvilke farer og potensielle negative effekter ser jeg med det organiserte menighetslivet? En liste følger nedenfor med en del tanker:

- Personer (medlemmer) rangeres ut fra arbeidsinnsatsen i menighetsarbeidet, man blir altså **rangert ut fra innsatsen i Guds rikes sak**. Det sentrale er ikke vedkommende sin verdi som unikt og helt menneske skapt i Guds bilde.
- Enkelte menighetsmiljøer kan framstå som svært **klikkete miljøer (sektariske)**. Ikke hvem som helst passer inn.
- Forsamlingene blir ofte **sosiale koseklubber for utvalgte likesinnede**, der fokus på det sentrale mistes. Dette innebærer også at enkelte menigheter blir redde for å formidle evangeliet på en klar og tydelig måte, jf. artikkelen “Skammer vi oss over evangeliet?”.
- En annen utfordring er at enkelte kirker framstår som de reneste **showpregede scenekirkene**. Kule effekter (lyd, lys, røyk, video, presentasjoner storskjerm, utsmykning scene) og proffe sceneshow blir viktigere enn selve budskapet.
- Enkeltpersoner kan oppleve å **gi svært mye av seg selv i form av f. eks. arbeidsinnsats, tid, penger, krefter, evner og anlegg**. Det de får i retur (“takken”) for innsatsen kan være ganske så middelmådig. Enkelte opplever rett og slett å bli “tråkket ned i søla” av andre.
- Hva med **dem i menigheten som perioder av livet har lite å bidra med?** “Gratispassasjerer” er ofte uglesett i menigheter. **Men skal yte, yte og yte, ikke bare nyte.**

Kirkebygg

- Hva med **hele mennesket og hele personen**? Vi er alle hele mennesker med behov for å bli sett og verdsatt, og da ikke bare som arbeidere eller gruppe-medlemmer i den store masse. Den enkeltes totale verdi må bli verdsatt.
- Er det **rom for mennesker med tvil og/eller alvorlige personlige problemer**? Ofte kan enkelte personer med mer eller mindre kroniske fysiske eller psykiske sykdommer føle seg noe på sidelinjen. Alt skal jo være så fint og perfekt i menigheten.
- Deltakelse i menighetslivet kan **drukne oss i aktiviteter og møter**. Det blir ikke tid til annet enn menighetsliv og indremisjon.
- Menigheten skal i utgangspunktet fungere som en **kraftstasjon** med påfyll av krefter relatert til vår tro. Likevel kan enkelte oppleve det motsatte, dvs. man blir **tappet for energi og krefter i stedet for å få påfyll**.
- Det er ikke bare-bare å **passé inn** i en menighet. Ofte er det ganske mange rigide uskrevne regler som ikke må brytes. Man må gjerne være ganske A4 uten egne sterke meninger for å passé inn.
- Enkelte kjenner på **ensomheten** selv om de er del av en menighet.
- Hele menighetslivet kan for enkelte bli **det reneste skuespillet**. Det er ikke rom til å være seg selv fullt ut, og man blir gående med en «maske» for å passé inn.
- Mange passer ikke inn og **finner ikke sin plass innenfor menighetenes trange rammer**, og de ramler på utsiden av det organiserte menighetslivet.
- Det **psykososiale miljøet** kan være så som så i enkelte forsamlinger.
- **Falskhet, overflatiskhet og dobbeltmoral** preger enkelte miljøer.
- Mange menigheter er **flinke på rekruttering**, men ikke fullt så flinke til å ta seg av og å beholde “gamle” medlemmer som aktive. Det viktigste kan se ut til å være **jakten på nye medlemmer** som kan “gå på kroken”. Disse nye medlemmene kan igjen benyttes til å **servere fin statistikk rundt tilsiget av medlemmer – menighetsvekst**.
- Enkelte av oss kan føle på at vi holder på å bli **kvelt av menighetslivet**, selv om det finnes en aldri så liten flamme av tro og håp igjen.
- **Meningsløst menighetsliv** kan oppstå, hvor fokus på det sentrale mistes av syne. Regler, fortolkninger av teologiske spissfindighet, slik gjør vi det her-tenkning, sosiale aktivitet og lite rom for ekte medmenneskelighet tar plassen.
- Jeg **vil ikke innordne meg blindt under en prest, pastor, styre eller eldsteråd**. Jeg har friheten og muligheten til å vurdere og å tenke selv. Jeg er ikke en dum sau som trenger en sprø hyrde (menighetsledelse) til å lede meg.
- Det har vært en del eksempler på **maktmisbruk** i menigheter. Enkelte ledere har alvorlige **psykopatiske trekk, er narsissister eller sosiopater**. De er **maktsyke, herser med medlemmene, manipulere og driver et storspill med bruk av diverse hersketeknikker** og eventuelt **massesuggesjon**. De syke lederne forventer **total lydighet, underdanighet, full kontroll og underkastelse**.
- **Åndelig misbruk** kan finne sted. En leder kan hevde av vedkommende har fått et profetisk budskap fra Gud som slettes ikke kommer fra det høye. Det er ikke lett å si imot slike såkalte åndelige eller profetiske budskap, men når de kun medfører splitt og hersk er de neppe fra Gud.
- Det er **ikke verdt å “låne bort” ørene til enkelte prester, pastorer og forkynnere**. De kjører på med **sine personlige kjepphester og sine egne private agendaer**, som i liten grad gagnar den enkelte eller menigheten. Rett og slett tendenser til **splitt og hersk og maktmisbruk/hersketeknikk**.
- Ledelse kan medføre **selvopptatthet og gå helt til hodet på lederen**.
- **Interne stridigheter og splittelser** rir enkelte menigheter som en mare.
- **Rar teologi og forvridd tro** blir utenfor denne artikkelens tema, men slike ting er selvsagt også et problem i en del sammenhenger.
- Muligens er jeg **en religiøs anarkist**, som ikke så lett lar meg underordne hva som helst som finner sted angivelig i Guds navn. Det er jo liv og død det gjelder, så budskapet bør absolutt prøves.
- En del av oss bor på landsbygda. Det er **ikke alltid tilgjengelig andre menigheter å oppsøke** til erstatning for den syke menigheten.
- Det kan bli alt for mye fokus på menneskeskapte og delvis uskrevne **leveregler og bud**. Uønsket **sosial kontroll** kan også slå inn.

- **Dømming** av annerledestenkende kan finne sted.
- Er det plass til alle **personlighetstyper**? Passer for eksempel **introverte** inn i forsamlingen?
- I en del tilfeller er det **ikke lett, mulig eller naturlig å dele troen til menigheten**, da man rett og slett **ikke tror på den samme “guden”**.

Temaet behandlet i denne artikkel har i stor grad sammenheng med temaet “fracfalne” og “brente” kristne. Usunne menigheter kan gi “brente Guds barn”.

2. Kor. 11, 20: “For dere tåler jo at noen gjør dere til slaver, utnytter og fanger dere, behandler dere overlegent, slår dere i ansiktet.” Kilde: Nettbibelen.

Et innlegg fra Dagensdebatt.no passer bra inn her i denne artikkelen:

Veien hjem – veien tilbake, men hvor?

Noen momenter, fritt gjengitt/noe omskrevet fra innlegget:

- *Veien tilbake til menighetsfellesskapet er ikke (alltid) lett.*
- *Forfatter av innlegget “måtte” ut i frihet da det ble for mange bud og regler, for mange krav og for komplisert.*
- *En stor skare av tidligere aktive troende er i dag “menighetsløse”, hvor grunnene til dette kan være noe ulike.*
- *Det finnes både “brente kristne” (det ble for mye) og kristne som fikk “frostskafer” (kom aldri inn i varmen).*
- *Menighet, kirke og forsamlingskultur appellerer ikke (alltid) til folket.*
- *Forsamlingen, menigheten og kirken kan bli en belastning.*
- *Fotavtrykk fra tidligere menighetsliv / menighetsdeltakelse kan sette sine spor, enten i form av “brennmerker” eller “frostskafer”.*
- *Noen utfordringer for en forsamling: Sørg for at alle blir sett, tilby et inkluderende fellesskap, tale sant om livet og la mennesker få være mennesker. Kjærligheten er også sentral.*

Kilde: Dagensdebatt.no (Oddmund Ro): Veien hjem – veien tilbake, men hvor?

Med fare for gjentakelser: **Møteform og møtestil** til en konkret menighet er ofte tilpasset til **bestemte mennesketyper**. Ikke alle oss mennesker passer inn i **“formatet” eller “malen”** som tilbys. Ofte er det også **begrenset med rom for det ekte** – inkludert sårbarhet og (personlige) problemer / vansker – uten å bli stemplet, dømt eller frosset ut. Det minimumskrav til en menighet er rom for det **uperfekte livet**.

Predikant i action.

I enkelte menigheter kan det virke som om hovedmottoet er: **“Kom som du er, men bli som oss!”**. Å være seg selv – muligens litt annerledes enn det “normale” – er det lite rom for. Man må “legge av” (ofre) deler av seg selv, og man må gå på kompromisser med sin identitet og det man står for. Det er ikke gitt at alle passer inn i de **smale og trange rammene** til en menighet eller forsamling.

Menighet og menighetsplanting/bygging kan være et **middel** for å nå mennesker, men selve menigheten skal aldri være et mål i seg selv. **Hovedmålet med forkynning og evangelisering er og blir å nå ut med evangeliet til mennesker** slik at de kan komme til tro, og målet er ikke i seg selv å bygge menigheter. Altså: **Målet til kristent arbeid er å nå mennesker, og**

selve menigheten er i beste fall et virkemiddel som kan bidra til måloppnåelse. **Fine og overdådige menighetslokaler er det ingen poeng i å anskaffe seg**, da det verken fungerer som mål eller middel i trosarbeidet.

Hvis dette hadde vært en resonnerende stil eller tekst i skoleregi hadde det blitt trekk for slagside i argumentasjonen. I hovedsak har kun **ensidig kritikk** av menigheten som institusjon blitt framsatt. For helhetens og balansens skyld bør også litt annen argumentasjon slippe til orde:

Er alt menighetenes skyld? Muligens har noen av oss – meg inkludert – **for høye og urealistiske forventninger til menigheten og menighetslivet?** Menigheter består av mennesker, og mennesker gjør (konsekvent) feil og er slettes ikke ufeilbarlige. Det er og blir menneskelig å feile. Man kan oppleve å bli tråkket på, oppleve skuffelser, bitterhet, urettferdighet, bli utsatt for menneskelige feil og å bli såret. Noen overtramp skjer også ganske så ubevisst fra dem som tror på andre, da de ikke ser hvordan deres framferd virker negativt på andre.

I noen tilfeller kan det beste være **å legge ting bak seg og å tilgi**. Slik som det står i Herrens bønn / Fader vår / Vår far i himmelen: "...og tilgi oss vår skyld, slik også vi tilgir våre skyldnere." (Matt. 6,12.). Men dette er slettes ikke så lett i praksis, og fungerer heller ikke i alle slags situasjoner!

Irriterende folk er redningen

Torsdag 31. oktober 2019 hadde de på trykk (papir + nett):

- *Vårt Land kommentar (Åste Dokka): Irriterende folk er redningen*

Kommentaren ligger (beklageligvis) bak deres betalingsmur. Selv er jeg abonnent på avisen og har fått lest hele kommentaren.

*I kommentaren skriver hun først litt små-kritisk om **diverse amerikanske kristne selvhjelpsbøker**. Akkurat denne kritikken kan jeg sånt i utgangspunktet støtte, men jeg tenker jeg ikke skal kommentere dette noe nærmere her.*

*Videre kommer hun inn på **viktigheten av å tilhøre en menighet eller forsamling**, som kan motvirke at man blir en **kristenindividualist** som føler på dette **å ikke strekke til**. Dette at hun så **sterkt forfekter aktivt menighetsliv** får med en gang "piggen" mine til å komme ut.*

Noen sitater fra innlegget:

- *"Når andaktsboka blir en kristelig selvhjelpsbok, handler det meste kun om meg selv."*
- *"Når tyngdekraften i troslivet flytter seg fra helt alminnelige gudstjenester og helt alminnelige medmennesker til et privatåndelig spa, er det ikke bare et problem for fellesskapet, men også for den enkelte."*
- *"Men hvis kristendommens primære sted er hjemmet og sjelen, kommer den til å dø ut."*
- *"Folk og menigheter er sannelig irriterende, men det er denne hellige, alminnelige kirka som kommer til å redde oss fra vårt perfekte åndelige liv."*
- *"Fellesskapet er en vaksine både mot perfeksjon, selvopptatthet og ensom fortvilelse."*

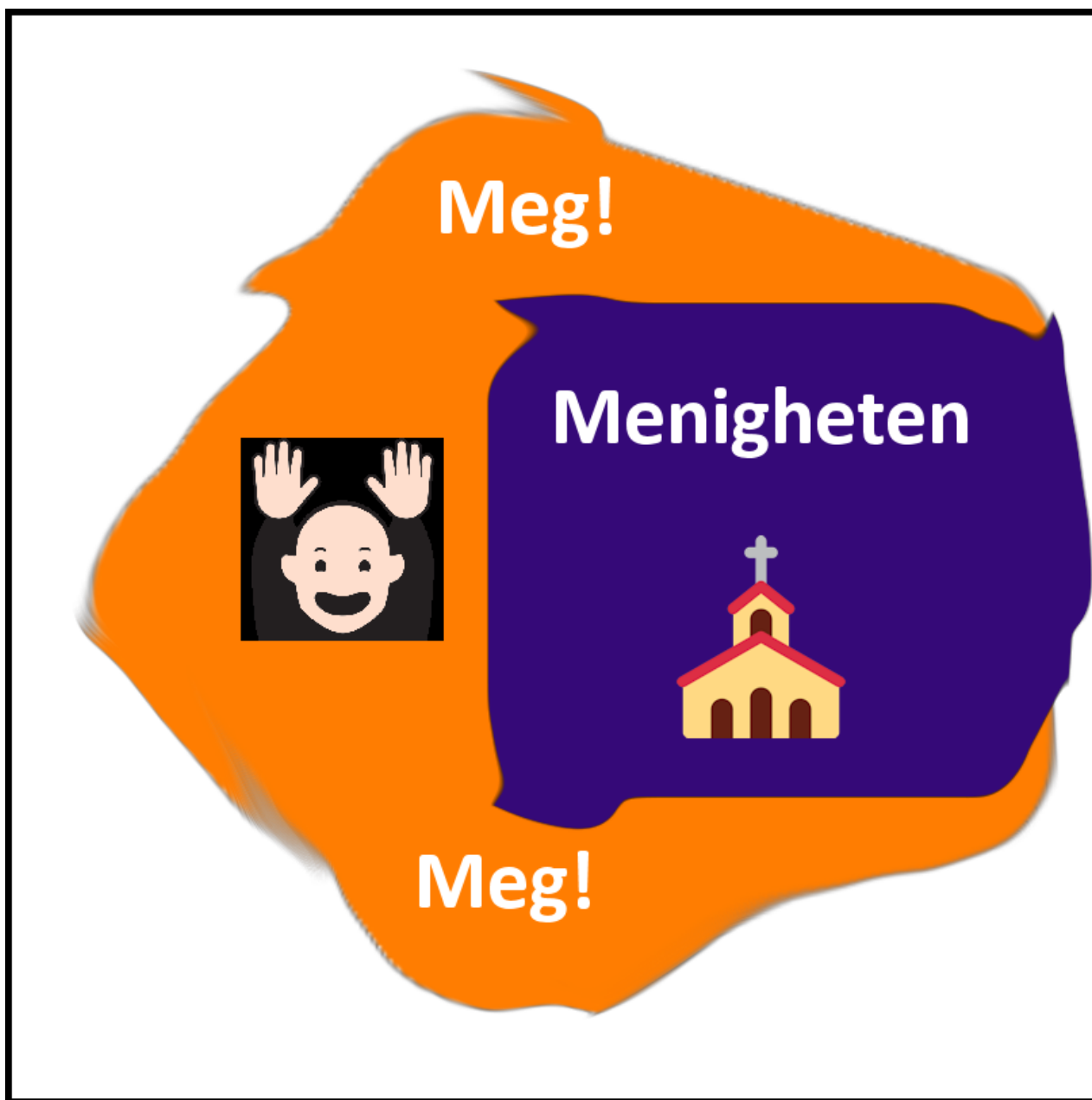
*Underforstått: Begynn å oppsøke og gå i en menighet eller forsamling, som på tross av sine feil og mangler vil være redningen for usunn tro og trosutøvelse. **Gid om det hadde vært så enkelt i virkeligheten!***

*Noen praktiske realiteter: For oss som bor på landsbygda er det ofte **få valg av menigheter og forsamlinger**. Det kan være vanskelig å bli **inkludert** og å **passé inn** i de få som finnes. Det er slettes ikke sikkert at det de tilbyr er **styrkende eller reddende for kristentroen**.*

Ellers viser jeg til øvrig argumentasjon her i denne artikkelen som forteller litt om hvorfor noen av oss velger å holde avstand til det organiserte menighets- og forsamlingslivet.

Det jeg mest har opplevd personlig er **problemet med alt for trange rammer**, andre som skal bestemme hva man skal mene og andre som skal definere hva den rette tro er. Videre er ikke alle like **verdifulle**. Dette **spillet** for å prøve på å passe inn orker jeg rett og slett ikke lenger. Videre bør menigheten være i stand til å **gi den frammøtte noe** (dekke åndelige behov og mat til troen) for at det skal være vits til å gå et slikt sted.

Det er ikke rom for meg innenfor menighetens trange og avgrensede rammer:

Menigheten og meg (ny / redigert versjon). Jeg passer ikke inn!

År 2020 og 2021 har vi fått opplevd at mye av menighetsvirksomheten har vært **nedstengt pga. covid-19/korona-pandemien**. Det har vel stort sett gått bra dette også? Selv om man ikke har kunnet dra så mye i kirke og forsamlingshus klarer man å overleve som troende kristen. Enkelt og greit et bevis på at menigheten ikke er så viktige. De som taper på nedstengingen er griske pengepredikanter som maser om penger og maktsyke ledere som utøver negativ sosial kontroll. År 2022 og 2023 er man mer tilbake til normalen igjen, men jeg forstår det slik at enkelte menigheter sliter med dårligere oppmøte og lavere oppslutning enn det de hadde før pandemien.

Den norske kirke merker betraktelig dårligere oppslutning på gudstjenestene nå etter pandemien enn det de hadde før pandemien inntraff. I den forbindelse kan jeg henviser til dette innlegget i Vårt Land (bak betalingsmur):

- Vårt Land verdidebatt (Ingrid Vad Nilsen, direktør i Kirkerådet, DNK): Nye tider gir andre kirkevaner | Kirken, kulturlivet, idretten, frivilligheten og organisasjonslivet: Alle merker ringvirkningene etter pandemien. Folk har fått nye vaner. Noe gjør at de ikke deltar like mye som før, noe annet fører til at de deltar på andre tidspunkt enn søndager.

Til tross for **min tidligere støtteerklæring til folkekirken** går jeg minimalt på Gudstjenester. Noen grunner til min dårlige oppslutning er momenter og faktorer slik som: **Uutholdelig orgelspilling og salmesang, høyttravende liturgi** som ikke gir meg noe, **dårlige taler / prester** (umotiverende), ikke samsvar mellom **teori og praksis** (forkynnelse og levd lov), **dobbeltmoral, baktalelse / ryktespredning** (usunn miljøer) og **ikke-fungerende sosiale fellesskap**. Og enda flere momenter er tilgjengelig i min protestartikkel mot enkelte former for kristendom. (Ja, dette var svært generaliserende. Selvsagt finnes det unntak rundt forbi fra dette jeg har nevnt.)

Ideen med lokale menigheter er i utgangspunktet en fin ting, med delvis Bibelsk støtte. Likevel er ikke alt med menigheter fryd og gammen. I enkelte situasjoner kan det vise seg vel så smart å være på utsiden av menighetslivet i stedet for å bli ødelagt personlig og trosmessig av en usunn menighet og/eller skadelig forkynnelse. Innimellom i enkelte situasjoner passer det seg å hevde følgende: Ja til Jesus, nei til menighet! Kanskje ikke-hierarkiske husmenigheter/hjemmesamlinger er tingen?

Lenker:

- [blogg.brr.no: De “frafalne” og “brente” kristne](https://www.brr.no/wordpressbrr/de-frafalne-og-brente-kristne)
- [blogg.brr.no: Hva er målet til menigheten?](https://www.brr.no/wordpressbrr/hva-er-malet-til-menigheten)
- [blogg.brr.no: Ting jeg IKKE tror på](https://www.brr.no/wordpressbrr/ting-jeg-ikke-tror-pa)
- [blogg.brr.no: Protest mot enkelte former for kristendom](https://www.brr.no/wordpressbrr/protest-mot-enkelte-former-for-kristendom)
- [blogg.brr.no: Ekstrem karismatikk, skeptisk!](https://www.brr.no/wordpressbrr/ekstrem-karismatikk-skeptisk)
- [blogg.brr.no: Norske forkynnere med tvilsomme forkynnelse](https://www.brr.no/wordpressbrr/norske-forkynnere-med-tvilsomme-forkynnelse)
- [blogg.brr.no: Konservativ kristendom, nei takk!](https://www.brr.no/wordpressbrr/konservativ-kristendom-nei-takk)
- [blogg.brr.no: Min tro](https://www.brr.no/wordpressbrr/min-tro)
- [blogg.brr.no: Kristentroen blir ødelagt av uheldig trosutøvelse](https://www.brr.no/wordpressbrr/kristentroen-blir-odelagt-av-uheldig-trosutovelse)
- [blogg.brr.no: Kristenhatet – hatet blant kristne](https://www.brr.no/wordpressbrr/kristenhatet-hatet-blant-kristne)
- [Dagen: Nysgjerrig på kristne som forlater kirken \(masterstudent Harald Hovland\) | Hovedfunn: Mangel på autenticitet \(ekthet eller opprinnelighet\)](https://www.brr.no/wordpressbrr/dagen-nysgjerrig-pa-kristne-som-forlater-kirken)
- [Vårt Land religion: Drastisk nedgang i besøkende til gudstjenester \(Den norske kirke\) | Nye tall fra SSB viser en nedgang på over én million deltakere i gudstjenester fra før pandemien.](https://www.brr.no/wordpressbrr/vart-land-religion)